BOŽJA BESEDA DANES

Revija Slovenskega bibličnega gibanja ISSN 131-5772 XIX (2012)

LETO VERE

3

Ti, vir rešenja, spomni se,
da si telesa našega
podobo nekdaj nase vzel
in iz Device se rodil

(iz himne za božične večernice)

UVODNA BESEDA

s. Snežna Večko, predsednica SBG

Blagoslovljene božične praznike in milosti polno novo leto Gospodovo! Pravilno so naši predniki tako izrekali voščilo ob vstopu v novo leto. Vsi časi so namreč Gospodovi vsemu težavnemu navkljub. V letu vere se že odvijajo dogodki, ki nas v tej gotovosti utrjujejo. Takšne so bile svetopisemske duhovne vaje v Kančevcih v začetku oktobra, o katerih bomo v tej številki Božje besede zvedeli iz dveh prispevkov. Na vseslovenskem srečanju Slovenskega bibličnega gibanja, ki je bilo ob sklepu teh duhovnih vaj, je bil potrjen dosedanji odbor, izvoljene pa so bile tri nove članice, ki so se že doslej aktivno udejstvovale v biblični pastorali.

Tudi Svetopisemski maraton v oktobru je bralcem in poslušalcem Božje besede skozi ves teden odstiral širine in globine, ki se odpirajo srcu verujočega. Nova pota srečevanja z Božjo besedo pa se odpirajo še naprej. Tako sta avtorja knjige S Pavlom verovati:Duhovni vodnik skozi apostolsko veroizpoved (Maribor 2008), Klaus Einspieler in Michael Kapeller, za leto vere pripravila zgoščenko Naše srce diha z ušesi: Poslušati in verovati v štirih korakih. Na njej nas preko svetopisemskih meditacij in literarnih besedil na temo poslušanja kot bistvenega elementa vere uvajata v to teološko krepost. Besedila se prepletajo z glasbo. Zgoščenko bo moč kupiti v naših katoliških knjigarnah.

Slovensko biblično gibanje se veseli pobud Slovenskega pastoralnega načrta, ki so podani v dokumentu Pridi in poglej (Ljubljana 2012). Točka 117 pričuje, da so se snovalci načrta jasno zavedali, da je pastoralna prenova Cerkve možna le na temelju Božje besede. Pozornost si še posebej zasluži sklep: »Naš poseben cilj bo, da bi svetopisemske skupine v prihodnjem desetletju postale vsaj toliko razširjene, kot so danes zakonske in molitvene.« Člani odbora Slovenskega bibličnega gibanja bomo radi prišli naproti vsem, ki bodo pri tem potrebovali pomoč. Kot prvo bomo poskrbeli za srečanje bibličnih skupin po vseh škofijah na svetopisemsko nedeljo, 27. januarja 2013 popoldan. V mesecu aprilu pa se bomo zbrali voditelji bibličnih skupin na izobraževanje ter podelitev izkušenj in pobud. Redno usposabljanje in izobraževanje za voditelje bibličnih skupin poteka redno v okviru Katehetsko pastoralne šole, letos v Ljubljani, odvisno od zanimanja pa bo tudi v ostalih škofijah. Razveseljivo je tudi, da je v slovenščini na razpolago že kvalitetna svetopisemska literatura, ki se je lahko poslužujejo voditelji/ce pri pripravi bibličnih srečanj. In tudi to je razveseljivo, da vztrajno nastajajo nove skupine, če ne drugače, v kakšni vaški skupnosti vsaj v času, ko si ob počivajoči naravi njeni obdelovalci lahko privoščijo kakšno urico skupnega prebiranja in poglabljanja v Božjo besedo. K takšni iznajdljivosti vabimo čim večje število župnijskih občestev.

Božja beseda danes je revija, ki jo izdaja **Slovensko biblično gibanje.**
Revija izhaja trikrat letno
Naslov gibanja in uredništva:
Poljanska 2, 1000 Ljubljana,
tel.: (01)43-14-278, (01)43-25-105 in 041/603 567, http://sbg.rkc.si/
Uredniški odbor:
doc. dr. s. Snežna Večko (odgovorna urednica), terezija.vecko@guest.arnes.si
doc. dr. Marijan Peklaj, marijan.peklaj@guest.arnes.si
prof. Bogomir Trošt, bogomir.trost@rkc.si
Fotografije: s. Snežna Večko
Cena: priporočen dar 5 EUR na leto
Transakcijski račun pri Krekovi banki:
št.: SI56 2420 0900 4563 958
Priprava in izvedba: Salve d. o. o. Ljubljana

Vsebina

UVODNA BESEDA *(doc. dr. s. Snežna Večko)* ... 2

LETO VERE
Vera daje življenju tudi v temnih trenutkih smisel (*s. Snežma Večko*) ... 3
Vrata vere (*Zlata Krašovec*) ... 5
Vera, ki zmaguje čas (*Tatjana Rupnik*) ... 10
Pastirske poljane (*Marjeta Longyka*) ... 13

METODE DELA S SVETIM PISMOM
Identifikacija (*Dušan Tomažič*) ... 14
Svetopisemska nedelja (*s. Snežna Večko in odbor Slovenskega bibličnega gibanja*) ... 15

V tej številki Božje besede danes boste prejeli položnico.
Za vsak vaš prostovoljni prispevek za stroške izdajanja naše revije se vam iskreno zahvaljujemo.

LETO VERE

Pogovor z mag. Klausom Einspielerjem

VERA DAJE ŽIVLJENJU TUDI V TEMNIH TRENUTKIH SMISEL

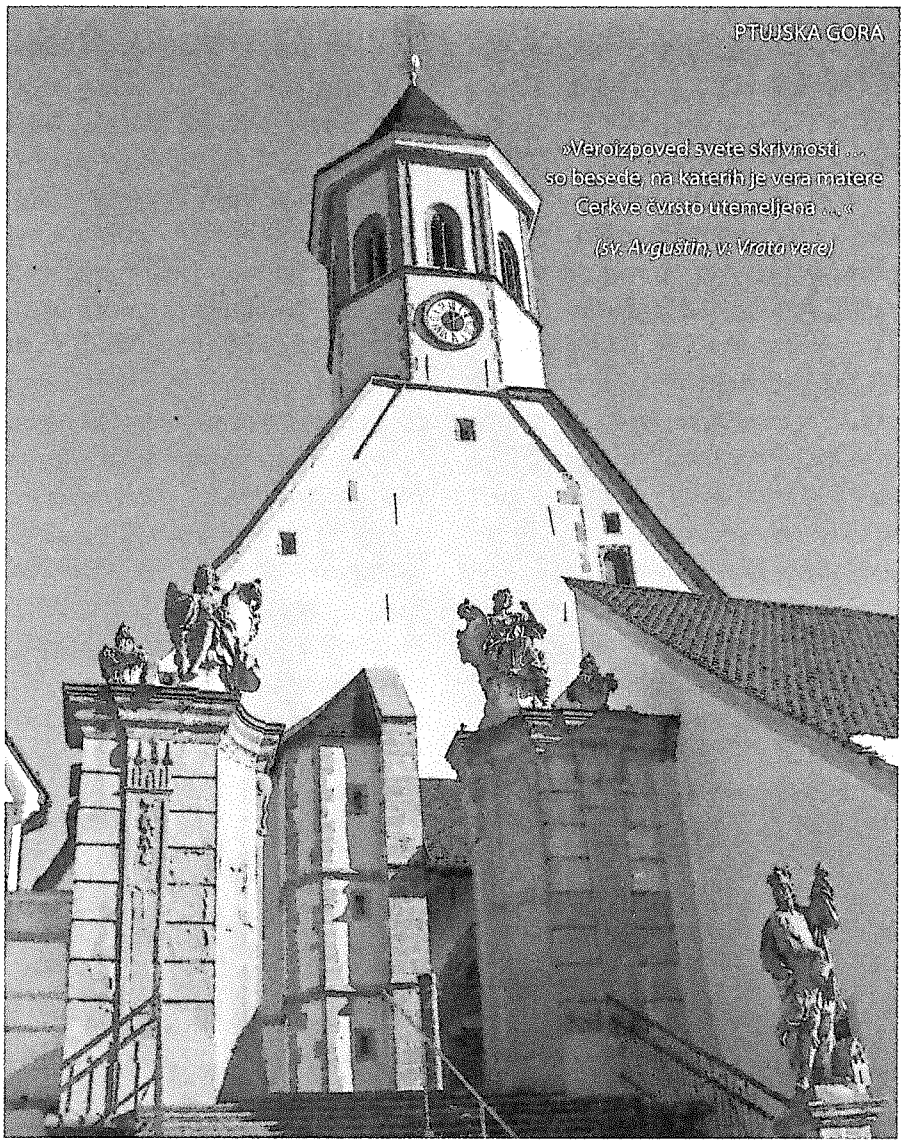

Papež Benedikt XVI. je 11. oktobra letos razglasil leto vere. V apostolskem pismu *Vrata vere – Porta fidei* (Ljubljana: Družina, 2012) navaja besede svetega Avguština, ki ob izročitvi veroizpovedi novokrščencem pravi: »Veroizpoved svete skrivnosti, ki ste jo vsi skupaj sprejeli in ste jo danes posamezno izrekli, so besede, na katerih je vera matere Cerkve čvrsto utemeljena, na varnem temelju, ki je Kristus, Gospod. To veroizpoved ste torej sprejeli in izrekli, a v duhu jo morate vedno ohranjati navzočo, ponavljati jo morate v postelji, o njej premišljevati na trgih in je ne pozabiti med obedi; celo, ko vaše telo spi, mora vaše srce v njej bedeti« (Sermo 215,1). Te besede močno nagovarjajo tudi kristjane današnjega časa.

mag. Klaus Einspieler

Klaus Einspieler, Vi ste o veroizpovedi še posebej premišljevali in jo imeli vedno navzočo, ko ste za leto apostola Pavla 2008/09 s sodelavci pripravili knjigo S Pavlom verovati:Duhovni vodnik skozi apostolsko veroizpoved (Maribor, Slomškova družba, 2008). Gotovo ste se še posebej zavedli razlike med tem, kaj mi običajno pojmujemo pod vero, in kaj vera pomeni v Svetem pismu. Kaj pravzaprav po Svetem pismu pomeni »verovati«?

Res je, da sem se pred štirimi leti zelo temeljito ukvarjal z apostolom Pavlom. Za njega je vera temelj vsega. S tem je Pavel po mojem najgloblje dognal, kaj je odločilno za človeka, ki je postavljen pred Boga; namreč vera, odnos do žive-

ga Boga, ki temelji na zaupanju, da nam je dobrohoten. Ta človekoljubnost Boga se je za Pavla izkazala že v zgodovini Stare zaveze in je bila z Jezusovim trpljenjem in vstajenjem še enkrat in za vselej potrjena.

Pavel je bil, kakor veste Jud. Kot takšen je močno zajemal iz spisov Stare zaveze, predvsem pa Mojzesove Postave, ki jo je dobro poznal. V njej je bral tudi stavek o Abrahamu: „Veroval je GOSPODU in ta mu je to štel v pravičnost" (1 Mz 15,6). V Stari zavezi izraz vere le redko srečamo. Hebrejska beseda pomeni tudi, da se nekdo zakorenini v nečem. Abraham torej ni samo verjel, da Bog govori resnico, temveč je svoj način življenja zgradil na tem temelju in se v njem zasidral. To pomeni verovati. Živeti iz povezanosti z Bogom, v zaupanju na njegovo obljubo. To je tudi zame osebno važen vidik krščanskega življenja. Imeti močne korenine zaupanja v Božjo dobrohotnost, četudi je včasih ne občutimo. Abrahamu je bila na primer obljubljena nova domovina. Ko je končno prišel v deželo, je bila tam lakota in moral se je podati takoj v Egipt. Obljuba je torej ostala najprej obljuba. Šele na koncu svojega življenja, ko je pokopal svojo ženo Saro, je postal lastnik prvega kosa zemlje te dežele – grobnice! Tudi potomstva, ki mu ga je Bog obljubil, dolgo časa ni videl. Kdor veruje, torej živi kakor Abraham iz zaupanja v obljubo. Včasih ta obljuba celo presega dobo našega življenja. Kdor veruje, nima lepšega življenja. Verjetno je bilo v Haranu, od koder je Abraham odpotoval, bolj udobno. Nekateri pravijo, da so tisti, ki verujejo bolj srečni. Na eni strani to gotovo drži, ker vedo, čemu živijo, ker vera daje življenju tudi v temnih trenutkih smisel, ali vsaj slutimo, da je pri Bogu odgovor na to vprašanje. Toda verni človek ni bolj bogat ali zdrav kot drugi – vrednote, ki danes toliko veljajo. Če si ogledam usodo apostola Pavla bi si celo drznil trditi, da verni ljudje niso bili izenačeni ali harmonični. Kdor veruje, namreč tudi trpi zaradi hudobije v tem svetu, ki temelji na neveri in ruši naše odnose. To je razlika med svetopisemsko vero in ezoteriko. Sveto pismo je na eni strani zelo trezno. Na drugi strani pa nam odpira čudovite poglede na to, kar nas pričakuje in nam da preživeti tudi v težkih trenutkih.

Papež Benedikt XVI. se v svojem apostolskem pismu Vrata vere pogosto sklicuje na Pavlovo izpovedovanje vere. Vi ste posamezne člene apostolske veroizpovedi v svojem vodniku osvetlili in razložili na podlagi Pavlovih pisem. Brez dvoma ste v vsakem tako utemeljenem členu ponovno odkrili njegovo aktualnost prav za človeka današnjega časa in na to v svojem vodniku tudi spomnite. Kateri del veroizpovedi bi po Vašem osebnem prepričanju želeli danes še posebej poudariti?

Meni je najbolj pri srcu kar prvi: Oče – vsemogočni. Ti dve besedi zajameta dva za nas kristjane tako temeljita vidika o Bogu. Začel bi z

Za leto vere sva izvedla s kolegom, s katerim sva v Pavlovem letu izdala knjigo "S Pavlom verovati" nov projekt: "Naše srce diha z ušesi. Poslušati in verovati v štirih korakih." Tokrat nisva izdala knjige, temveč zgoščenko, ki jo lahko poslušate doma, v avtomobilu ali kjerkoli. Tema te zgoščenke je poslušanje - v vsakdanjem življenju in tudi kot bistvena osnova naše vere. Vsakdanje življenje je obdelano v obliki literarnih besedil, ki opisujejo različne prizore. V meditacijah o svetopisemskih besedilih igra apostol Peter glavno vlogo. Poleg tega so na zgoščenki tudi orgelske in druge instrumentalne skladbe.

Zgoščenka sama bo na razpolago januarja, da bi lahko s tem gradivom prehodili duhovno pot v postnem času. Če se bomo temu projektu pridružili v Cerkvi v Sloveniji in bi naročili več komadov, bo cena pod 5 EUR.

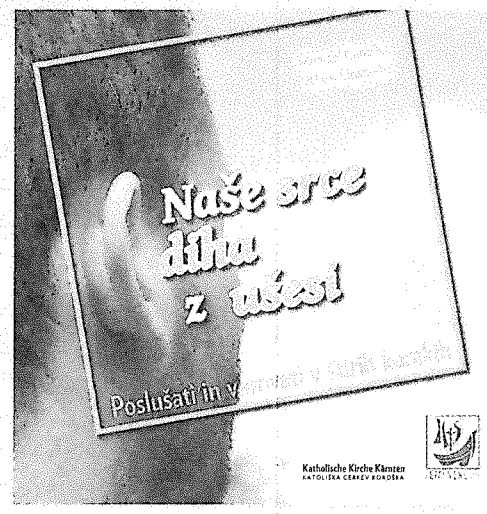

drugim. Bog vsemogočni – tisti, ki je vedno večji. Mislim, da smo to danes pri oznanjevanju vere malo pozabili: Božjo svetost, njegovo veličastvo, tudi sveti strah, ki se svetopisemskega človeka loti, ko se mu približa Bog. Izraelci so na primer raje ostali na vznožju gore in poslali Mojzesa, da bi se pogovarjal z Bogom. Bog je povsem drugačen od nas: neskončen, nepopačen, neomejen. Ob Bogu se zaveda človek svoje majhnosti. To je temelj vseh starih verstev. Na drugi strani pa Sveto pismo prekorači ta vidik s tem, da reče: in prav ta vsemogočni Bog je po Jezusu Kristusu tudi naš Oče, tisti, ki nam je blizu, nas spremlja, varuje, hrani in ščiti. Tudi psalmi in drugi spisi Svetega pisma črpajo iz tega zaupanja, ki ga je Jezus v besedi Aba – Oče povzel. Med ta dva pojma je razpeto naše življenje. Mislim, da moramo najti ravnovesje med enim in drugim.

V Krški škofiji ste koordinator biblične pastorale. Kakšne dejavnosti načrtujete za leto vere? Kaj bi priporočili nam v Sloveniji?

V letu vere sem zasnoval s kolegom projekt pod geslom „poslušati in verovati". Ljudje lahko na zgoščenki prisluhnejo literarnim in svetopisemskim besedilom k tej temi in ob glasbi napredujejo v štirih korakih (slišati – poslušati – poslušati drug drugega in biti slišan) na poti vere. Zgoščenka in gradivo bosta na voljo tudi v slovenskem jeziku. Sicer pa sem se v zadnjem času tudi poglobil v Mojzesove knjige in ponujam šestdelni tečaj Svetega pisma o tej temi. V njem sem obdelal predvsem tudi spoznanja zadnjih petnajstih let, torej dobe po mojem študiju. Moram reči, da so se v sodobni biblicistiki odprli mnogi novi pristopi, ki so zelo razveseljivi.

Sloveniji ne bi rad svetoval, ker mislim, da imate mnoge dobre poznavalce, predvsem pa ljubitelje Svetega pisma in tudi Vaše ljudi dobro poznate. Dobro veste, katero hrano potrebujejo. Mislim, da mora biti v letu vere glavna jed svetopisemskega značaja. Sveto pismo je osnova naše vere.

Klaus Eispieler, hvala, da ste podelili z bralci Božje besede danes Vaše izkušnje v prizadevanju za poglabljanje vere. Želimo Vam, da Bog blagoslovi vse Vaše načrte in prizadevanja.

Pogovarjala se je s. Snežna Večko

Zlata Krašovec

»Vrata vere«

(Apd, 14,27)

Biblične duhovne vaje v letu vere
Kančevci, od 5. 10. do 7. 10. 2012
Voditelj: prof. dr. Maksimilijan Matjaž

5. 10. 2012
UVODNO PREMIŠLJEVANJE

V dneh, ko smo stopili v leto vere, nam Pavlovo pismo Tesaloničanom prikliče v spomin, da smo dediči solunskih bratov Cirila in Metoda. Pismo, namenjeno tesaloniški Cerkvi, tej od Boga sklicani ekleziji, je tudi za nas zagotovilo, da bo On, ki nas je sklical, sam poskrbel, da bomo prejeli, kar nam je namenil.

Kadar se nečesa spominjamo, ne prikličemo v zavest zgolj tega, kar je bilo, temveč je naš hvaležen spomin namenjen tudi Osebi. Zavest, da me rojeva Nekdo, ki me je želel takega kot sem, je vir nenehnega zahvaljevanja. Ko se spominjamo, se prebijamo iz izolacije, osamljenosti, zavemo se, da smo del skupnosti, Cerkve, naroda. Duhovnost potemtakem ne sme biti beg, umik v osamo. Del skupnosti smo zato, da bi zmogli biti več; v skupnosti sprejemamo izzive, spoznavamo, da se od nas pričakuje nekaj konkretnega: ljubezen, sočutje, potrpežljivost ...

Evangelist Luka petdeset let po Gospodovem vnebohodu opaža krizo vere, videti je, kot bi realnost prekrila začetno gorečnost. Zato opominja, da je nebeško kraljestvo že tu, med nami. Odveč je torej begati in brezglavo tekati naokrog, vrniti se je treba v Jeruzalem, kamor bo prišel Gospod; »Možje Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo prišel prav tako, kakor ste ga videli iti v nebo.« (Apd 1,11)

V pričakovanju drugega Kristusovega prihoda pa so (smo) si kristjani naložili kar pretežko breme misleč, da morajo (moramo) prav oni (mi) spreobrniti svet. Luka zato vabi, naj sami sebe izpraznimo, da bi lahko bili napolnjeni z močjo Svetega Duha. Biti moramo razpoložljivi, odprtega srca in odprtih rok, brez prevelike zaskrbljenosti.

Bistvo nove evangelizacije je v tem, da kristjani znova okusimo moč in lepoto besede, ki nam je bila zaupana. Po 2. vatikanskem koncilu – v vrenju, ki ga je ta povzročil – ni bilo težko biti kristjan. Danes nas razsulo znotraj uradne Cerkve pogosto prizadene in omaje tudi v osebni veri. Vendar mora vsakega od nas preganjati in spodbujati vprašanje: »Kaj Gospod danes pričakuje od mene?«

V Apostolskih delih (Apd 14,19-27) beremo, kaj vse je Gospod storil po Pavlu in Barnabu; v sklepni vrstici je zapisano: »*Ob svojem prihodu sta zbrala vso Cerkev in poročala sta ji, kaj vse je Bog storil po njiju in kako je poganom odprl vrata vere.*« (Apd, 14,27) Misijonsko delovanje, ki je bilo sprva usmerjeno k Judom, je torej preko njiju doseglo pogane. Po Pavlu in Barnabu je Bog poga-

nom odprl **vrata vere**. Vrata – še posebej na Orientu, kjer je bolj kot pri nas ohranjena primarna občutljivost za simbole – označujejo najbolj ranljiv del stavbe, najbolj odprt in najbolj varovan. Poseben pomen imajo mestna vrata.

Pri evangelistu Mateju Jezus opominja: »*Vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki stopajo po njej. Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo.*« (Mt 7,13-14) Vstop skozi ozka vrata pomeni odločitev, napor, prizadevanje, vztrajnost, boj. V 17. poglavju pa beremo: »*Jaz pa ti povem: ›Ti si Peter; Skala, in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala.*«(Mt, 16,18) Še bolj dorečen je evangelist Janez, ko zapiše besede Dobrega pastirja: »*Jaz sem vrata. Kdor stopi skozme, bo rešen; hodil bo noter in ven in bo našel pašo.*« (Jn 10,9) ‚Vrata vere', to je On sam, ki pravi: »Glej, stojim pred vrati in trkam.« (Raz 3,20)

Sobota 6. 10. 2012
Nedelja 7. 10. 2012
TROJE PREMIŠLJEVANJ

1 Tes 1, 1-10

1 1Pavel, Silvan in Timotej tesaloniški Cerkvi v Bogu Očetu in v Gospodu Jezusu Kristusu: milost vam in mir. 2 Zmeraj se zahvaljujemo Bogu za vas vse, ko se vas spominjamo v svojih molitvah. 3 Pred našim Bogom in Očetom imamo neprenehoma v spominu vaše delo vere, napor ljubezni in vztrajnost upanja v našega Gospoda Jezusa Kristusa.

4 Vemo namreč, od Boga ljubljeni bratje, da ste izvoljeni. 5 Kajti naš evangelij ni prišel med vas samo z besedo, ampak tudi z močjo in Svetim Duhom ter s popolno zanesljivostjo. Saj veste, kakšni smo postali med vami v vaše dobro. 6 In vi ste začeli posnemati nas in Gospoda: besedo ste sprejeli v veliki stiski in z veseljem Svetega Duha, 7 tako da ste postali zgled vsem verujočim v Makedoniji in v Ahaji. 8 Kajti od vas je Gospodova beseda odjeknila ne samo po Makedoniji in po Ahaji, ampak se je vaša vera v Boga razširila po vseh krajih, tako da nam o ničemer ni treba govoriti. 9 Sami namreč govorijo o nas, kako ste nas sprejeli in kako ste se spreobrnili k Bogu: odvrnili ste se od malikov, da bi služili živemu in resničnemu Bogu 10 in pričakovali iz nebes njegovega Sina. Tega je obudil od mrtvih, Jezusa, ki nas rešuje pred prihodnjo jezo.

1. SPOMINJANJE, ZAHVALJEVANJE, EVHARISTIJA

Evharistija, ki predstavlja vrhunec našega bogoslužja, združuje spominjanje in zahvaljevanje, preko katerih se zavem, kdo sem in kaj sem: ljubljen, ustvarjen in namenjen za popolno združitev z Njim. Nova evangelizacija pomeni vračanje k tem izvorom, k prvi katehezi, h kerigmatični katehezi Prvega pisma Tesaloničanom, kjer Pavel zapiše: »Vemo namreč, od Boga ljubljeni bratje, da ste izvoljeni.« (1 Tes 1,4)

Ko se spominjamo, trgamo iz pozabe prav to – da smo ljubljeni, izvoljeni. Hudi duh si namreč prizadeva, da bi nas odrezal od tega

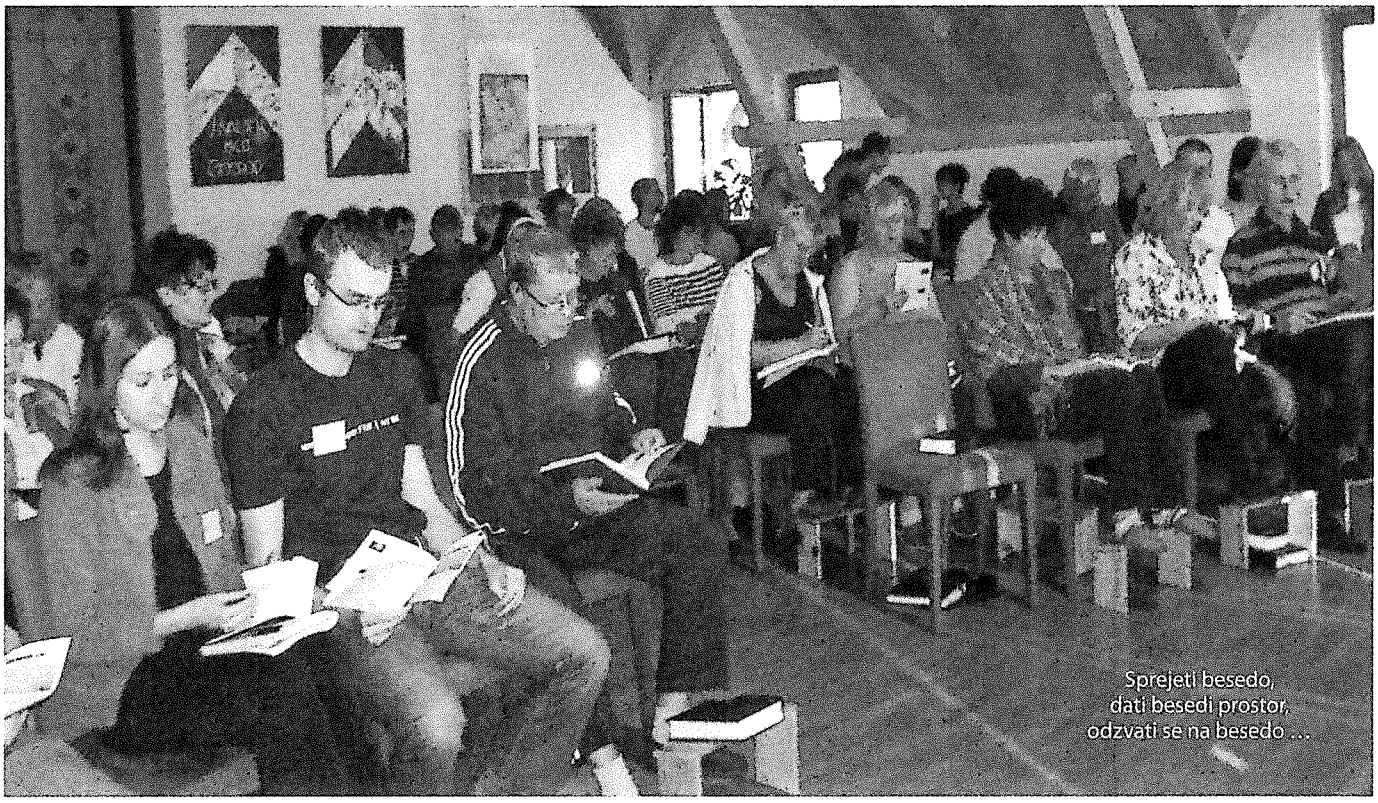
Sprejeti besedo, dati besedi prostor, odzvati se na besedo ...

spomina, od tega izvira, od resnice, ki smo jo prejeli ob rojstvu in krstu. Zato moramo to resnico znova in znova odkrivati in razbirati v svojem življenju. Ob spominjanju naletimo na občutke neljubljenosti, neizvoljenosti, grešnosti, razočaranja ... in vendar ima vsak od nas – še posebej v trenutkih, ko se želi spominjati izvira – pravico verjeti, da to nisem jaz, da vse prej našteto ni del mojega bistva. Pravico se imam distancirati od tega na pozitiven način, tako da se spominjam izvorne resnice, da sem sin, hči, in da vse kar sem, polagam v večni spomin. Pritrditev Božji besedi, je dogodek, ki ostane. Edino Bog je večen in zato edino resničen.

Česa se Pavel spominja v pismu Tesaloničanom? Apostol zatrjuje, da ima pred Bogom in Očetom neprenehoma v spominu njihovo **delo vere, napor ljubezni** in **vztrajnost upanja** v Gospoda Jezusa Kristusa. Gre torej za delo vere, ki ni abstrakten pojem, temveč pritrditev izvirni Božji besedi, ki se dogaja in uresničuje na veliko načinov; je dejavna. Gre za napor ljubezni, ki se kaže v osrečujočem darovanju. In gre za vztrajnost upanja, ki je pogosto ogroženo, soočeno z alternativami, njegova izpolnitev se odmika v prihodnost. Moč tème je ravno v tem, da nas v vmesnem času napada, pa čeprav s praznimi naboji. In ko smo žalostni potrti, razočarani ... luč ugasne.

2. NAMEN PISMA TESALONIČANOM JE POKAZATI LUČ, UPANJE, POT

2.1. Pavel nas želi poučiti o veri v Božjo moč, zmago nad smrtjo, časom in zgodovino.

Cerkveni učitelji nimajo v socialistično klerikalni družbi nobene avtoritete. In vendar vera ni to, kar jaz razumem, v resnici je pravzaprav priznanje, da je veliko stvari, ki jih ne razumem. Cilj poučevanja v veri pa je, da bi razumeli, da je temeljni princip odrešenja križ, pšenično zrno, ki mora umreti.

2.2 Pavel nas želi pripeljati v sobivanje z Bogom ...

... da bi bili vedno z Njim. Uči nas, da se moramo odpovedati strahu, zmotnemu prepričanju, da Jezus na nekaterih področjih življenja nima česa iskati. Taki pomisleki in strahovi nas oddaljijo od Njega na bivanjski način, ne pa tudi na temeljni (fundamentalni) način; da smo po krstu njegovi, tega ne spremeni noben odmik.

V pismu Tesaloničanom je Pavlov pristop topično eshatološki. S toposom imamo v mislih konkretnost Božje navzočnosti, dotik, stik, odtis ... Moj topos je moja konkretnost v perspektivi večnosti. Z eshatološkim pristopom pa razbiramo sedanjost v luči te resničnosti. Ko na ta način berem Sveto pismo, berem svoje življenje.

2.3 Pavel nas želi navdušiti za optimistično, veselo, rodovitno življenje.

Zato nam Pavel naroča: »Zmeraj se veselite. Neprenehoma molite. V vsem se zahvaljujte:kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas.«(1 Tes 5,16-18) Pouči pa nas tudi, da ni dokončne, edine podobe, ni ene poti, kajti ustvaril nas je za svobodo. Izhajamo iz vira, način pa je oseben. Vabi nas k preizkušanju in ločevanju: »Duha ne ugašajte. Preroštev ne zaničujte. Vse preizkušajte, in kar je dobro, obdržite. *Zla, pa naj bo kakršno koli, se vzdržite. Sam Bog miru naj vas posveti, da boste popolni. In vse, kar je vašega, duh, duša in telo, naj bo ohranjeno neoporečno, dokler ne pride naš Gospod Jezus Kristus. On, ki vas kliče, je zvest in bo to izpolnil.*«(1 Tes 5,19-24)

3. PAVEL NAM PONUDI TRI DEJANJA VERE, KI ZMAGUJE ČAS

Za človeka je čas prispodoba njegove krhkosti, minljivosti, omejenosti, človečnosti. Tega ne odpravlja niti zatekanje v tolažbo ‚*v delih svojih ti boš živel večno*'. Čas nas presega. Nismo njegovi gospodarji. Po drugi strani pa je za nas večnost svetišče Božje moči. Tisto, kar Bog v resnici posveti, niso templji, svetišča ... temveč čas, ki je absolutno njegov. Vera, ki zmaguje čas, je torej vera, ki iz našega kronosa dela Božji čas, kairos, ki ni raztresen v trenutke. Trenutki nas vklepajo, zasužnjujejo; v razsutih koščkih časa zmaguje uničevalec večnega časa. Ujamemo se v zanko, ko je vera bodisi povsem abstraktna, bodisi preveč konkretna. Da bi se rešili iz te zadrege, nam Pavel ponudi tri dejanja vere, ki zmaguje čas: **sprejeti besedo, dati besedi prostor** in **odzvati se na besedo,** kar pomeni narediti korak ljubezni.

3.1 Sprejeti besedo

Sprejeti besedo pomeni prehoditi pot od besede k Besedi tako, da se mi razodene, kdo sem in kdo je ta, ki me kliče. » In vi ste začeli posnemati nas in Gospoda:besedo ste sprejeli v veliki stiski in z veseljem Svetega Duha.« (1Tes, 1,6) in »Prav zaradi tega se tudi mi neprenehoma zahvaljujemo Bogu, da ste besedo, ki ste jo slišali in prejeli od nas, sprejeli ne kot človeško besedo, ampak, kar resnično je, kot Božjo besedo, ki tudi deluje v vas, kateri verujete.« (1 Tes 2,13)

3.2 Dati besedi prostor

Dati besedi prostor pomeni prepustiti se, ustvarjati mir ... Apostol Janez opozarja na Jezusove besede: »...brez mene ne morete ničesar storiti.« (Jn 15,5) Vprašati se torej moram, kaj je tisto, kar odganja

mir iz moje duše, da potem izgubljam besedo in moč, ki mi jo ta daje.

Pavel v prvem poglavju Pisma Tesaloničanom (1 Tes 1,1-12) opozarja na množico predsodkov, ki rušijo mir, odganjajo Boga in begajo poslušalce besede. To poglavje je apologija odločitve za vero, napor ljubezni in vztrajnost upanja, ki človeka pritegne, navduši, a ne pomiri. V 13. vrstici drugega poglavja pa pride do preobrata: Pavel poslušalce spodbuja, naj pozabijo na dvome in se zahvaljujejo za besedo, ki so jo slišali in sprejeli, ne kot njegovo, Pavlovo, se pravi človeško besedo, ampak kot Božjo besedo, ki rojeva sadove v tistih, ki jo sprejmejo z vero:

»Prav zaradi tega se tudi mi neprenehoma zahvaljujemo Bogu, da ste besedo, ki ste jo slišali in prejeli od nas, sprejeli ne kot človeško besedo, ampak, kar resnično je, kot Božjo besedo, ki tudi deluje v vas,kateri verujete.« /1 Tes 2,13)

Na svoj način tako Pavel ponavlja: »Poslušaj, Izrael: *GOSPOD je naš Bog, GOSPOD je edini! Ljubi GOSPODA, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo!« (5 MZ 6,4-5)* Oče laži ne more kraljevati tem, ki ljubijo svojega Boga. Ti, ki jih je poklical po imenu, prepoznajo glas resnice.

Evangelist Luka opiše, kaj se dogaja z Besedo, v priliki o sejalcu: »Sejalec je šel sejat seme. Ko je sejal, ga je nekaj padlo ob pot. *Pohodili so ga in ptice neba so ga pozobale. 6 Drugo je padlo na skalo, in ko je pognalo, se je posušilo, ker ni imelo vlage. 7 Drugo je padlo v sredo med trnje, in trnje, ki je zrastlo z njim, ga je zadušilo. 8 In drugo je padlo v dobro zemljo in pognalo ter obrodilo stoteren sad.« Ko je to povedal, je zaklical: »Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!« (Lk 8,5-8)*

Luka svari, da je beseda seme, ki je v nevarnosti, da ga uniči zlo. Lahko pade ob pot in ga ‚pohodimo'. Preveč govorjenja lahko povzroči, da beseda izpuhti. Treba je negovati mir, da lahko vzklije. Ko smo trdi, neobčutljivi, je kakor bi beseda padla na skalo. Na trdnosti gradimo, a je tudi nevarnost, skušnjava. Šele bolečina, preizkušnja (lastna ali tuja) povzroči, da se trdota omehča, skala poči. Pavel svoje ranjenosti ne skriva. Morda je tudi nam poslana preizkušnja zato, da bi se skala razklala, da bi se odprli besedi. Lahko pa seme pade med trnje, ki zraste skupaj z njim in ga zaduši. Ko se odločimo za dobro, smo bolj izpostavljeni hudemu, prej nismo bili zanimivi, zla nismo ogrožali. Zaradi tega je pomembno poslušati pravo besedo, slišati, da je Bog Edini, da je Močni. Če nam Bog pošlje preizkušnjo, nam da tudi moč, da jo vzdržimo; če nam nameni trpljenje, nas utrdi, da ga prenesemo. Podari nam mir. Mir je čisti Božji dar. Tako kot ljubezen, ki je ne moremo izsiliti. Lahko pa jo sprejmemo ali zavrnemo. Zavrnjena ljubezen je najhujša bolečina.

Evangelist Matej nas spodbuja naj ne bomo v skrbeh, kajti naš nebeški Oče ve, kaj potrebujemo: *»Poglejte ptice pod nebom! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče hrani. Ali niste vi več vredni kot one? Kdo izmed vas pa more s svojo zaskrbljenostjo podaljšati svoje življenje za en sam komolec? (...) Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse drugo vam bo navrženo.« (Mt 6,27-28, 33)*

Ko Matej našteva blagre, zapiše: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali. Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovali se bodo Božji otroci.« (Mt 5,8-9) Kdor je v srcu čist, je miren, gleda in vidi. Prositi moramo za dar miru, da bi Božja beseda ostala v nas.

3.3 Odzvati se na besedo, narediti korak ljubezni

Odzvati se na besedo pomeni, ne čakati na popolno udejanjenje obeh prejšnjih pogojev, korak ljubezni lahko naredimo tudi v nepopolnosti, saj obstaja nevarnost, da bi nas ob branju, razmišljanju in izpopolnjevanju minila volja storiti korak ljubezni za Gospoda. Vera v našem življenju namreč ne more biti dodatek. V luči vere moramo ozavestiti to, kar v resnici živimo. Kakor je potrebno, da smo kot ženini / neveste besede / Besede vsak dan pozorni na to, kako nas nagovarja, da ji damo prostor, moramo iz nje tudi živeti. Kako to doseči, bomo skušali razumeti ob besedilu, ki opisuje

Jezusovo srečanje s Samarijanko (Jn 4,1-42)

V dogajanju bodimo pozorni na Jezusov pristop do Samarijanke, v katerem se razodeva pet korakov evangeljske komunikacije: **konkretnost, pristnost, prestop meje, povabilo preko, vstop v intimo** in končno **razodeti se**.

3.3.1 Konkretnosti, pristnost

4 *1 Ko je torej Jezus izvedel, da so farizeji slišali, kako pridobiva in krščuje več učencev kot Janez – 2* čeprav Jezus sam ni krščeval, ampak njegovi učenci –, *3 je zapustil Judejo in spet odšel v Galilejo. 4 Moral je iti skozi Samarijo. 5 Prišel je torej v samarijsko mesto, imenovano Sihár, blizu posesti, ki jo je Jakob dal svojemu sinu Jožefu. 6 Tam je bil Jakobov studenec. Jezus je bil utrujen od poti in je kar sédel k studencu. Bilo je okrog šeste ure. 7 Tedaj je prišla neka žena iz Samarije, da bi zajela vode.*

Evangelist Janez opisuje Jezusa na poti. Utrujen se ustavi pri Jakobovem vodnjaku v Samariji. Situacija je konkretna. Jezusova utrujenost odraža njegovo pristnost. Nekaj potrebuje. Odprt je za vzajemen, partnerski odnos. Ljudje smo lačni odnosov. Ta lakota je legitimna, ne pomeni polaščanja ali izkoriščanja.

Gre preprosto za to, da smo ob pravem času na pravem mestu. Pomembno je tudi, da se otresemo šablon, predlog, vnaprej do potankosti izdelanega načrta. Lahko se zgodi, da bomo morali oznanjevati nenačrtovano, v nepričakovanih okoliščinah, ljudem, ki nas za to niti ne prosijo, ki so morda proti veri in vernim celo negativno nastrojeni.

3.3.2 Prestop meje

Z besedami »*Daj mi piti!*« (Jn 4,7b) Jezus naredi prvi korak proti ženi. K temu smo poklicani tudi mi. Prvi korak je lahko nagovor, prošnja, priznanje, da nekaj potrebujemo ... Ta prošnja pa mora biti zmeraj taka, da jo nagovorjeni lahko izpolni.

3.3.3 Povabilo preko

9 Samarijanka mu je torej rekla: »Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, ki sem Samarijanka, naj ti dam piti?« (Judje namreč nočejo imeti stika s Samarijani.) 10 Jezus ji je odgovoril in rekel:

»Če bi poznala Božji dar
in vedela, kdo je, ki ti pravi:
›Daj mi piti,‹
bi ga ti prosila
in dal bi ti žive vode.«

Odziv Samarijanke ni preveč navdušen, prej kritičen. Jezus vzame njeno kritiko zares. Razume njeno žejo po pristnem odnosu in ji ponudi živo vodo.

Ko nam nekdo razodene, da ima občutek, da je Bog do njega krivičen, ne začnimo braniti Boga, ki res ne potrebuje zagovornikov, temveč skušajmo odkriti vzrok njegove bolečine zagrenjenosti.

3.3.4 Vstop v intimo

V nekem trenutku Jezus naredi preskok. Samarijanka mu reče: »*Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila sem zajemat.*« (Jn 4,15) On pa, kakor bi je ne slišal, odvrne: »Pojdi in pokliči svojega moža in pridi sem›« (Jn 4,16) Dotakne se vzroka njene ranjenosti.

So trenutki, ko je potrebna jasna beseda. Če se želimo resnično pogovarjati, moramo sestopiti v intimo. »Dobro si rekla: ‹Nimam moža‹; kajti pet mož si imela in ta, ki ga imaš zdaj, ni tvoj mož. To, kar si povedala, je res.›« (Jn 4, 17b-18a) Pet in ta, ki ga ima zdaj – šest torej, to je število nepopolnosti, nepotešenosti, nenehnega iskanja hrane, vode, partnerja, odnosa ... vse to je krik po ljubezni.

Resnica zaboli. Žena skuša zamenjati temo: »*Naši očetje so častili Boga na tej gori, vi pa pravite, da je kraj, kjer ga je treba častiti, v Jeruzalemu.*« (Jn 4,20) Nakaže, da se noče pogovarjati o svoji stiski. Jezus to spoštuje.

Da bi z dialogom lahko nekaj res razčistili, mora dialog ostati dialog. Sodelovati morata oba sogovornika. Sicer se zgodi, da ‚razčiščuje' ta, ki sam sebe postavi v nadrejen položaj. Jezus pristane na pogovor o temi, ki jo predlaga Samarijanka.

V vrsticah 21-24 se kar desetkrat pojavi beseda ‚častiti'.

19 Žena mu je rekla: »Gospod, vidim, da si prerok. *20 Naši očetje so častili Boga na tej gori, vi pa pravite, da je kraj, kjer ga je treba častiti, v Jeruzalemu.« 21 Jezus ji je rekel:*

»Veruj mi, žena, da pride ura,
ko ne boste častili Očeta
ne na tej gori ne v Jeruzalemu.
22 Vi častite, česar ne poznate,
mi pa častimo, kar poznamo,
kajti odrešenje je od Judov.
23 Pride pa ura in je že zdaj,
ko bodo pravi častilci častili
v duhu in resnici;
prav takih častilcev
si namreč želi Oče.
24 Bog je duh,
in kateri ga častijo,

ga morajo častiti v duhu in resnici.«

Čeprav Boga ni mogoče častiti izven toposa, se izkaže, da je pomen tega narobe razumljen. Ne gre za to, kje (Jeruzalem, gora...), ampak za to, kako častiti Boga (v duhu in resnici). Čaščenje Boga brez ljubezni je zloraba čaščenja, idolatrija. Čaščenja kot intimni odnos je brez ljubezni žaljivo. Odnos, ki je izpraznjen pristnosti, ljubezni, je malikovanje ne glede na to, kje se dogaja. Ključni topos je duh, je resnica, je srce; srce, ki je človekova pristnost, prepozna Božjo pristnost, ki je križ. Božja in človeška pristnost se srečata, ko človek v križu prepozna Boga.

3.3.5 Razodeti se

Jezus se Samarijanki razodene z besedami: »*Jaz sem, ki govorim s teboj.*« (Jn 4,26) Če želimo z nekom stopiti v pristen, intimen odnos, se mu moramo odpreti tudi sami. Če želimo nekoga nagovoriti za Jezusa, mu moramo razkriti najglobljo resničnost svojega intimnega odnosa do Boga. To sogovornika pritegne.

Šele peti korak, Jezusovo razkritje: »Jaz sem, ki govorim s teboj« (Jn 4,26), Samarijanko spremeni v pričevalko. Srečanje z intimo jo osvobodi: »*Tedaj je žena odložila vrč, tekla v mesto in pripovedovala ljudem: ‚Pridite in poglejte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila.‘*« (Jn 4,28) Njih, ki so dobro vedeli, kaj je storila in ki so ji to prepogosto očitali, vabi: »Pridite in poglejte!«

On jo je namreč nagovoril drugače, v njeni intimi, v njeni bolečini, v njenem križu.

Tatjana Rupnik

VERA, KI ZMAGUJE ČAS

Svetopisemske duhovne vaje
Kančevci 5.-7. oktober 2012
Voditelj Maksimiljan Matjaž s sodelavci

Biblični vikend smo začeli s sveto mašo in po večerji je sledilo uvodno premišljevanje, kateremu sta naslednji dan sledila še dva ob »**Prvem pismu Tesaloničanom**«. Tematski sprehod in nedeljsko dopoldne pa smo premišljevali ob »Jezusu in Sa**marijanki**«. Ob molitvi »krstne veroizpovedi«, »apostolske veroizpovedi« in »nicejsko-carigrajske veroizpovedi« smo se učili verovati, spominjati in zahvaljevati ter upati in prositi.

Prosili smo za spreobrnjenje, da bi se zazrli od sebe proti Njemu in hodili za Njim in z Njim. Prosili smo za vero, ki je predvsem globoko prepričanje o Božji ljubezni, ki nas kliče v življenje, k sočloveku, k ljubezni, za vero, ki osvobaja in ne bremeni, daje upanje in ne teži; ki nas kliče v svet, v konkretno življenje; ki nam pomaga, da to živimo na duhovni način kot prostor srečanja z Bogom. Prosili smo za vero, ki zmaguje in razširi pogled preko mej konkretnega in vodi v večnost.

Najprej smo prinesli pred Boga vse, kar smo doživeli, kar nam je ostalo: bolečine, stiske, probleme, veselje, odnose ... Spominjamo se, da se zahvalimo, vzpostavimo osebni odnos. **Spominjanje in zahvaljevanje je evharistija**, je vrhunec, je alfa in omega našega bogoslužja. Dodana je daritev, življenje. Spominjanje in zahvaljevanje ima namen privesti nas k izvoru. Začnem se zavedati, da sem od Boga, da se uresničuje Božji načrt, ki bo v polnosti življenja zaživel v večnosti.

Vstopamo v novo obdobje Cerkve, v obdobje »nove evangelizacije«; potrebe po ponovnem okusu moči in lepote evangelija, ki nam je bil zaupan. Priganjati in spodbujati nas mora misel, **kaj danes hoče Gospod od mene.** »Pojdi in popravi mojo cerkev,« je rekel Gospod Frančišku. In prav to pravi danes meni! Izstopiti moram iz osebne ozke vere in vero širiti na druge, na družbo.

Pavel in Barnaba sta z Božjo pomočjo poganom odprla »vrata vere« in naša naloga je, da petdeset let po Vatikanskem koncilu zaslišimo trkanje in **vrata odpremo »poganom današnjega časa«.** Ta misel nas je spremljala na prvem srečanju skupine, ki je bila sestavljena naključno, pa vendar smo imeli občutek, da ni tako. Ponovno smo se prepričali, da Božji Duh ne počiva in vedno veje. Že pri predstavitvi ob odlomkih iz 1Tes smo začutili povezanost, zato ni bilo težko podeliti svoje občutke in spoznanja.

Ljubljeni in izvoljeni – primarna podoba, beseda, ki smo (sem) jo prejeli pri krstu: »*Ti si moj ljubljeni sin*«. To je »matrica« mojega življenja.

Pavel se spominja vere, napora, ljubezni, vztrajnosti, upanja Tesaloničanov in želi v krizi pokazati luč, h kateri vodijo napori ljubezni, vere in vztrajnost upanja.

- Vera je moja pritrditev Božje navzočnosti; delo vere.
- Ljubezen je darovanje; je sladka, ko se deli.
- Upanje se meri z zvestobo – vztrajnostjo; ima daljši domet, zato se lahko vmes marsikaj zgodi in v enem trenutku se lahko podre vsa prihodnost.

Pismo Tesaloničanom ima **topično eshatološki** pristop; **brati sedanjost v luči resnice.**

Vera, ki zmaguje, je naš čas in po izpovedi vere bi se lahko učili živeti korake vere:

- sprejeti besedo
- dati Gospodu prostor
- storiti korak ljubezni

Beseda mora najti mir, zaupanje in sprejem. Pomembno je, da dobimo mir, ki daje rodovitnost. Ko me Oče kliče, se zavem, da sem ustvarjen po Božji podobi in sem mu podoben. Potrebno je utrjevati pogled v tisto bistveno. Mir odganja iz naših src strah pred trpljenjem, ki preprečuje, da bi to Besedo sprejeli in izgovorili: »Besedi dajem meso«. **Mir** je Božji dar in si ga s silo ne moremo pridobiti, prav tako kot ne ljubezni. Čist je druga beseda za mir, **blagri** pa so uresničena sedanjost (eshatologija). Ne smemo zanemarjati pomena **tišine.** Tišina je polna Svetega Duha in ko jo sprejmeš, si tudi ti poln Duha. Dobimo okus, ga začutimo, mora se nas dotakniti in s tem tudi živimo.

Da lahko vero živim, jo pokažem, je potrebno ozavestiti se – jo že imaš, le prepoznati jo moraš in priti do koraka ljubezni. Ostati mora ostrina v odločnosti, ni pa treba iti na nož. Vsak dan si lahko najdem besedo, si jo zapišem in jo živim. Če je srce vneto za stvar, ni težko. Z izbrano besedo me lahko Gospod hrani tudi cel teden.

Predlagani odlomki za osebno premišljevanje in molitev:

Osebno premišljevanje: 1 Tes 1; Iz 43,1-7; 55,1-11; Ef 3,14-21; Oz 2,16-25

Osebna molitev: Mt 7,7; 6,25sl.; 5,1-12; Ps 23; Jn 15

Vrnitev k izvirni duhovnosti, ki se hrani z Besedo in udejanja po Svetem Duhu, je molitveno branje Svetega pisma na način, da začutimo, kako nas sam Bog nagovarja = **»lectio divina«** v štirih točkah (lectio / branje; meditatio / premišljevanje; oratio / molitev; contemplatio / poglabljanje) = **modrostno iskanje resnice.**

SOBOTNI TEMATSKI SPREHOD PO SKUPINAH

Sprehajali smo se ob branju in premišljevanju Jn 4,1-42: ***Jezus in Samarijanka.*** Ob Samarijanki smo doživljali korake ljubezni in se od Jezusa učili evangelizacijske komunikacije. Jezus ima »terapevtski« odnos do nas in naj bo to nov evangeljski pristop, ki bo tudi nam (meni) vzor, kako naj pristopimo k človeku, ki ga želimo evangelizirati.

Najprej smo poiskali primeren prostor in si podelili dotedanja doživetja in občutke ob premišljevanju Božje besede. Vsi smo čutili, da prav nam (tebi) govori Božja beseda in v pričakovanju, kako nas (me) bo izbrani odlomek nagovoril, smo prebrali prvi del **Jn 4,1-6** ter se podali na pot.

Prvi postanek – prvi korak ljubezni

Jezus kot živa voda (Beseda, luč, življenje – Janezov Prolog), ki nam prinaša življenje. Brez hrane preživiš, brez vode, ne. Jezus se tu prvič pogovarja z osebo, kateri ne vemo

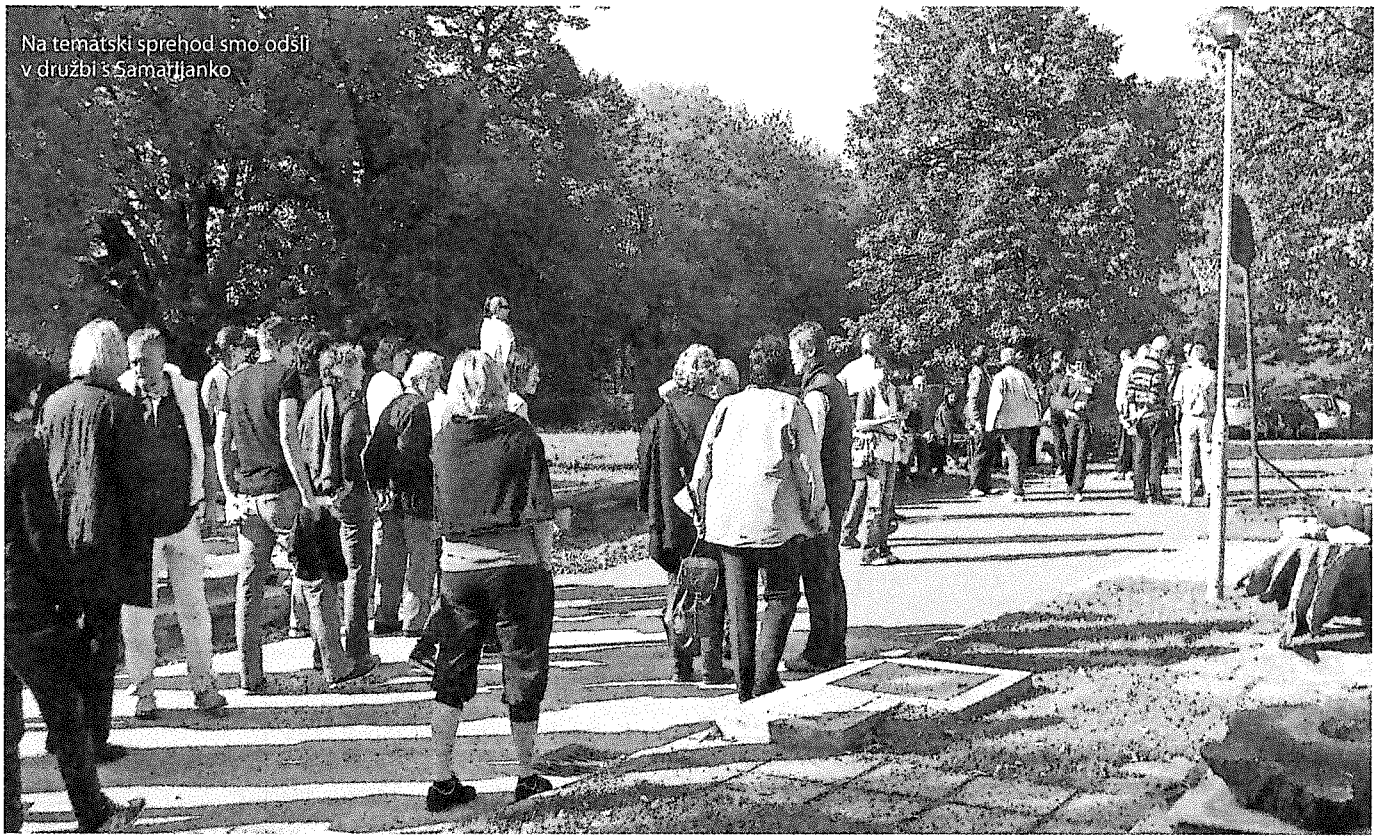
Na tematski sprehod smo odšli v družbi s Samarijanko

imena. Se pogovarja z mano!? V tem odlomku je voda – osvežitev, ki daje rodovitnost v puščavi. Iti moramo v puščavo, da doživimo rodovitnost.

Prepad med Jezusom in Judi se je poglabljal in Jezus se odpravi iz Judeje v Galilejo. Zakaj gre skozi Samarijo? Pravoverni Jud naj bi potoval po Jordanski dolini, da bi ostal obredno čist. Janez zapiše »***moral*** *je iti skozi Samarijo*«. Namenoma, saj hoče povedati, da je taka Božja volja. Samarijani so bili za Jude nečisti, ker so se mešali z drugimi telesno in versko. Pa tudi svoj tempelj so imeli. Jezus je prispel v Sihem, kjer je bil Jakobov studenec. »*Bilo je okrog* šeste ure.« Ob šesti uri (12. ura) ne bi tam pričakovali žive duše. Nihče ne hodi zajemat, ko je vročina največja. Samo tista, ki se izogiba družbe ...

Prebrali smo **Jn 4,7-15** in v premišljevanju prebranega nadaljevali pot.

Drugi postanek – drugi in tretji korak ljubezni

Pride do nenavadnega srečanja, saj se srečata dva povsem različna človeka, **različna po spolu, po narodnosti in po veri**. Jud prosi Samarijanko. Jezus, učlovečena Beseda je utrujen in žejen in tak se predstavi ženi. Tu Jezus izjemoma prosi zase in žena reagira pričakovano, saj je postavljena pred številne ovire, ki stojijo na poti do vere. Jezus pa začne razodevati samega sebe. Tako kot Jezus smo tudi mi poklicani, da naredimo prvi korak. Lahko je tudi prošnja. Čeprav ni lahko narediti ta korak ... Pomembno je, da smo odkriti in se postavimo v situacijo drugega.

Jezus iz vodnjaka in vode preusmeri pozornost nase: **On je boljši vodnjak**. Živa voda je tista, ki bo pripeljala v drugačno življenje. Že govori na duhovnem nivoju. Nikodem ni razumel, žena pa počasi razume. Kako je sploh vedela, da je Jud? Z »Gospod« ga naslovi zaradi spoštovanja (»kirios«, ne »adonai«). »Si mar ti večji kot naš oče Jakob, ...?« Jezus se predstavi kot novi vodnjak z boljšo vodo; brez vrča dobi »žive vode«. Samarijanka uvidi, da ne govori o navadni vodi, ampak o vodi, ki pogasi žejo za vedno, vodi, ki daje življenje. **On sam je vir, ki teče v večno življenje**. Treba je iti od navadne vode naprej. Ne bojmo se kritike, ker mogoče ne vemo, kakšna je izkušnja človeka, s katerim smo vstopili v pogovor. Biti moraš pozoren na njegov krik in se mu približati. Potrebno je povabilo preko.

Prebrali smo **Jn 4,16-26** in v premišljevanju prebranega nadaljevali pot.

Tretji postanek – četrti korak ljubezni

Jezus govori o vodi Duha in to pritegne pozornost Samarijanke, ki je žejna življenja. K izviru se je vračala znova in znova, a ni našla, kar je iskala. Jezus ji obljublja

SALOMONOVI OTOKI
V pričakovanju nedeljske svete maše.

življenje, ki bo izvir večnosti. Jezus ima rešitev zanjo v novem življenju. Življenje pa lahko podari samo Bog.

Jezus naredi tokrat besedno znamenje, saj jo pozna, njo in njeno življenje in tako pripelje do preobrata. Spoznamo, da je žejna, žejo pa lahko poteši Jezus. »Pokliči moža!« Jezus nagovori tisto, kar jo teži. **To je korak vstopanja v živo, v intimo**. Večkrat je hodila k vodnjaku. Imela je pet mož, s šestim ni bila poročena, a je še vedno iskala ljubezen svojega življenja, še vedno je bila neizpolnjena. Jezus je sedmi mož in On bo izpolnil to praznino. Šest pomeni nepopolno; je konstantno iskanje; je »krik«, **krik po ljubezni**. Ljubezen išče v materialnem, namesto na duhovnem. Žejna Iskalka vzame pijačo, ki jo ponuja Jezus.

Premakne se na raven vere: »Gospod, vidim, da si prerok. Naši očetje so častili Boga na tej gori, vi pa pravite, da je kraj, kjer ga je treba častiti, v Jeruzalemu.« Premostiti je treba pregrade in dokončno presekati delitev; ni važno, ali je Jeruzalem ali Garizim. Jezus odpre temo čaščenja Boga. Uči, **kako imeti pravi odnos do Njega**.

Tam, kjer je kraj, je tudi odnos, je pristnost. Vera se namreč premakne v človekovi notranjosti. Človek pripravi prostor, da deluje v njegovem življenju. Bog deluje v človeku, ki je tempelj Svetega Duha. Duh prebiva v srcu vsakega človeka, ki ga sprejme z vero. Šesta ura je ura poveličanja (križ). Jezus pove, da je ta ura že prišla. Ko govori, se razodene. Samarijanka je že doživela Jezusovo razodetje in ji ni treba pod križ. To je sprava med narodi. Jezus je Mesija za ves svet.

Prebrali smo do konca četrto poglavje **Jn 4,27-30, 39-42** in v premišljevanju nadaljevali pot do zadnjega postanka.

Četrti **postanek** – peti korak ljubezni

Reakcija, da odloži vrč in teče povedat, nam pove, da ga je spoznala v »Jaz sem, ki govorim s teboj.« **Je osvobojena**; ne potrebuje več vrča, da bi zajemala, ker **se je srečala z intimo. Jezus razodene samega sebe**. Če želim priti z nekom v intimo, moram razodeti svojo intimo, ki je odnos do Boga. Bog je resničnost, pred katerim me je tudi sram – to je moja notranjost. O resnici – intimnem odnosu z Bogom, je težko govoriti. Toda, ko stopiš v ta odnos, te hrani. **Prav ta korak Samarijanko naredi za pričevalko; je osvobojena.**

Počutili smo se, da Jezus ni imel kateheze samo s Samarijanko, ampak tudi z nami. S temi prijetnimi občutki smo zmolili desetko rožnega venca »ki je Svetega Duha poslal« ter se počasi vračali.

Marjeta Longyka

PASTIRSKE POLJANE

Oznanjajo Te angeli in zvezde:
»Rodil se je.« Rodil si se –
težko pričakovani, ljubljeni!

Hitim za drugimi k votlini.
Od daleč žar blesti.
Ne grem naprej.

Na blaženo zemljo se zrušim,
poljubljam sveto prst in prah.
Ni treba, da te vidijo oči.

Da le srce začuti:
moj Bog, samo da si!
O, da le si!

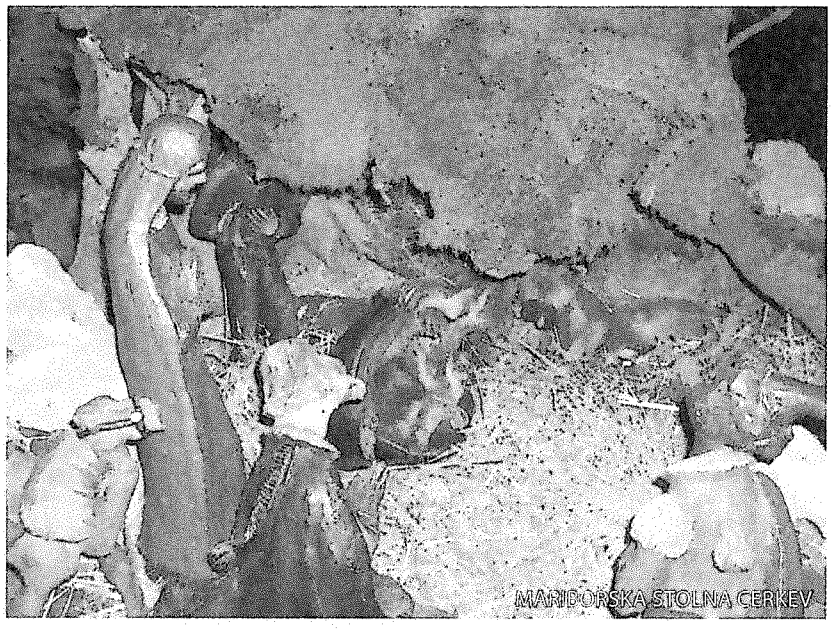

Majhen si, v jaslih, a vesolju vladaš,
Deve prečiste sad blagoslovljeni.
Vse naj človeštvo tvoja last postane,
vse naj te ljubi.

Iz himne za jutranjice na božič.

METODE DELA S SVETIM PISMOM

Dušan Tomažič

IDENTIFIKACIJA

VOTLINA JEZUSOVEGA ROJSTVA

V začetku ob stvarjenju me ni bilo. Zemlja je bila gladka, homogena, zložena v plasti po teži. Tudi tiste plasti iz globin so hotele videti, kaj dela naš stvarnik, hotele so videti svetlobo. Hotele so videti svojega stvarnika in on jim je to dovolil. Začele so delovati ogromne sile in te plasti dvigovati. Skale so se trgale, pokale in se drobile. Nastajali so hribi in doline.

V eni teh pok sem se rodila. Majhna poka, vdolbinica, to je moj začetek. Minevala so leta. Milijoni let in jaz sem rastla v pravo votlino. V drobni poki so se začele nabirati vodne kapljice in teči. Zbirale so se v lužo, potoček in odtekale dalje. Več vode je steklo skozi me, večja sem postajala. Voda me je večala, očistila moje dno in raztapljala mehke stene. V moji notranjosti so se začele zbirati živali. Najprej male, saj sem bila še majhna. Skozi mojo odprtino je prišlo komaj kaj svetlobe. Ta špranja pa se je z vsakim dežjem večala in jaz tudi. Moji obiskovalci so bili vedno večji. V moji notranjosti so dobili zatočišče, zaščito pred preganjalci in dežjem. Včasih pa so morali bežati, ker me je voda zalila.

Nekoč pa so prišla bitja, ki niso bila podobna dosedanjim obiskovalcem. Hodili so po dveh nogah, bilo jih je več in med seboj so se pogovarjali. Bili so povsem drugačni od prejšnjih obiskovalcev. Bili so ljudje. Mojo notranjost so očistili zemlje in vse nesnage, ki jo je voda prinesla s seboj, ko je gladila moje stene. Ljudje so uporabili nekakšno orodje in moje ozke dele povečali. Naselili so se v moji notranjosti. Kurili so ogenj, da je bilo prijetno toplo. Tu so se rojevali in umirali. Velikokrat so se menjavali, saj so govorili različne jezike. Postala sem premajhna, zato so me podaljšali. Iz lesa so naredili streho, obloge za stene in nato še vrata. Toda ljudi je bilo vedno manj. Iz lesa, kamna in opeke so si zgradili domovanja. K meni so zapirali živino, da jim ni pobegnila. Pa tudi ognja niso več zakurili.

Postalo mi je dolgčas po dolgih človeških pogovorih. Pogrešala sem dolge razprave o onostranstvu, o večnem življenju, ali obstaja ali ne. Zakaj je to za ljudi tako pomembno, jaz sem tukaj že milijone let? Pogrešala sem razprave o obstoju Boga. Če ga ni, kdo pošilja vode, ki so mene izoblikovale? Kdo skrbi, da je svetloba, noč, da je vse tako urejeno?

Neke noči sta prišla utrujena mož in žena. Živina se jima je umaknila in jima naredila v kotu prostor. Postala sem pozorna, kaj se sedaj dogaja, da se je živina, ki je že spa-

Kralj nebes in zemlje, nocoj si po angelih oznanil mir ljudem, naj živimo v tvojem miru (iz prošenj na božič).

Za tvoj slovesni rojstni dan te zemlja in nebo slavi ...
(iz himne za božične večernice)

Srce naj bo pripravljen dom, prijeten Duhu Svetemu ...
(iz himne za dnevno molitveno uro)

la, sama umaknila. Mož je na hitro pospravil in uredil ležišča iz sena in slame. Pomagal je ženi, da je legla. Rodila bo. Razveselila sem se, saj bom po dolgih letih spet prisotna začetku življenja. S tem rojstvom je bilo nekaj nenavadnega. Nekaj svetega. V meni je začela naraščati napetost, ki se je širila po vseh mojih razpokah v globine zemlje. Do takrat še sama nisem vedela, do kje vodijo vsi moji rovi, vdolbine in razpokice. Bilo je nekaj nenavadnega. Kaj takega nisem še nikoli doživela. Pod zemljo se je širilo nekaj nadzemnega, nekaj nebeškega. Nisem zaznala, kaj je to: sreča, ljubezen ali svetloba? Bilo je vse obenem in vsega preveč, da ni zdržalo v meni in se je kot vedno večja reka razlivalo iz mene. Od kot vse to? Kaj se dogaja? Saj je samo rojstvo, zakaj se mi dogaja vse to? Rodil se je otrok. V meni je zasijala slepeča svetloba, ki je moje stene niso zadržale. Širila se je neskončno v vse smeri. Nihče je ne bi mogel zadržati. To ne more biti navaden otrok, to je lahko samo Bog. Bog, ki je prišel iz nebes na zemljo in se rodil v meni pod zemljo. Hotel je priti v globine zemlje, ne samo na zemljo. Položen je na slamo v mene, kjer že dolgo prebivajo samo živali. Priča sem bila nepopisni sreči za zemljo.

Sedaj sem se tudi jaz spraševala, ali je lahko ta otrok, ki se rodi v votlini, med živalmi, Bog. V mene so prihajali angeli, ki jih mož in žena nista videla. Le jaz sem jih čutila, ko so prehajali skozi moje stene. Mislim, da jih je otrok videl, saj je tako zamaknjeno gledal. Pri vhodu so se pojavili pastirji, umazani, preprosti delavci. Toda dete jih je sprejelo. Ko so prišli k njemu, so bili očiščeni in so tudi oni sijali. Vsak, ki je prišel k njemu, je bil obdarjen z mirom in je vesel odhajal. Prišli so tudi trije modrijani z mogočnim spremstvom. Detetu so prinesli darila. Toda naslednji dan so vsi odšli, a meni je ostal spomin na dete ter na njegovo ljubezen, ki bo večno odsevala v mojih globinah. Tega niso mogli pokvariti kriki mater in otrok, ki so jih pomorili, niti kri, ki je pritekla v mojo notranjost. Vse se je zgodilo v polnosti časov in ta čas bo živel večno. Nobeno zlo ga ne more uničiti.

V vsakem srcu je taka razpokica, v kateri se lahko rodi dete, ki nam prinese ljubezen, toplino in mir. Samo odpreti moramo vrata in mu dovoliti, da vstopi.ostati z njim?« Na ta odgovor bomo pa morali še počakati.

SVETOPISEMSKA NEDELJA

Slovensko biblično gibanje želi v skladu z dokumentom Slovenske škofovske konference Pridite in poglejte prispevati k biblični prenovi (t. 117). Zato se bomo na svetopisemsko nedeljo 27. januarja 2013 ob 15.00 zbrali na srečanje bibličnih skupin v vseh škofijah. Na srečanju bodo spregovorili biblicisti in drugi teološki izvedenci:

Celje – Jana Podjavoršek, Koper – msgr. škof dr. Jurij Bizjak, Ljubljana – dr. Bojan Žalec, dr. Marijan Peklaj in dr. s. Snežna Večko, Maribor – Jure Sojč, Murska Sobota – predavatelj bo javljen naknadno, Novo mesto – dr. s. Maria Carmela Palmisano in dr. s. Mirjana Filipič.

Srečanju bo sledil pogovor in druženje. Povabljeni ste voditelji in člani bibličnih skupin in vsi, ki se želite poglabljati v sporočilo Božje besede.

s. Snežna Večko in odbor Slovenskega bibličnega gibanja

Grm, ki ga je videl Mojzes,
da je gorel, a ni zgorel, je podoba tvojega
slavnega vednega devištva, sveta Bogorodica,
posreduj za nas (antifona za večernice na novo
leto, praznik Marije, svete Božje matere).

Ptujska gora